

Τίτλος: «Ο Κυριάκος Χαραλαμπίδης και το λυρικό αίτημα»

Συγγραφέας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΣ

Λέξεις κλειδιά: Κυριάκος Χαραλαμπίδης, Νεοελληνική Λογοτεχνία, Νεοελληνική Ποίηση, Νεοελληνική Λογοτεχνία της Κύπρου, Διεθνές Συνέδριο «Κυριάκου Χαραλαμπίδη Επίσκεψις», Πρόγραμμα «Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό», Κωστής Παλαμάς, λυρισμός, Άγγελος Σικελιανός, αρχή της υπερβατικότητας, Διονύσιος Σολωμός, Γενιά του '30, *Πρώτη πηγή* (1961), *Η άγνοια του νερού* (1967), *Το αγγείο με τα σχήματα* (1973), *Αχαιών Ακτή* (1977), *Αμμόχωστος Βασιλεύουσα* (1982), *Θόλος* (1989), *Μεθιστορία* (1995), *Δοκίμιν* (2000), *Αιγιαλούσης επίσκεψις* (2003), *Κυδώνιον μήλον* (2006) *Ολισθηρός Ιστός* (2009), *Ίμερος* (2012), *Στη Γλώσσα της Υφαντικής* (2013), *Ηλίου και σελήνης άλως* (2015)

Ημερομηνία δημοσίευσης: 2019

Εκδότης: Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κύπρου

Περίληψη: Στα τρία περίφημα κείμενά του για την λυρική τέχνη (*Ο λυρισμός του εγώ, ο λυρισμός του εμείς, ο λυρισμός των όλων*, 1916) ο μείζων της λυρικής μας τέχνης Κωστής Παλαμάς όριζε τον λυρισμό ως οντολογική κατηγορία πολύ πλατύτερη από την αισθητική επίτευξη. Στην ίδια προοπτική που συγκροτεί την ενότητα της λυρικής ποιητικής μας παρακαταθήκης, ο Άγγελος Σικελιανός, στο περίφημο κείμενό του «Η φύση και η ουσία του Λυρισμού» (1936), εννοεί τον λυρισμό ο οποίος ξεκινά από την συλλογική ποιητική έκφραση και φθάνει στις προσωπικές μορφικές αποκρυσταλλώσεις της νεωτερικής περιόδου, δηλαδή της εποχής του ατομικού καλλιτέχνη, ως «[...] έναν τρόπο σταθερό, τον πόλο μιας υπέρτατης αρχής, της αρχής της υπερβατικότητας (*principe de transcendence*), καθώς η αρχή αυτή είναι συσσωματωμένη με το πιο βαθύ κεφάλαιο της ανθρώπινης αισθαντικότητας[...]». Υπό την ίδια προοπτική ανιχνεύουν την λυρική τέχνη οι μείζονες ποιητές μας από την γενιά του '30 έως σήμερα. Στην εισήγηση αυτή διερευνάται η εκβολή αυτού του συνεχούς αιτήματος προσωπικού και συλλογικού, στην ποιητική αρχιτεκτονική την οποία συγκροτεί το ποιητικό οικοδόμημα του έργου του Κυριάκου Χαραλαμπίδη. Ενός έργου με βαθιά συνέχεια και αενάως μεταμορφωτική δύναμη, στο οποίο αποδεικνύεται η διαρκής παρουσία και επαναφορά του λυρικού αιτήματος, όπως αυτό ορίζεται εκ του ποιητικού αποτελέσματος, στους αληθινούς ποιητές μας, από τον Σολωμό έως και σήμερα.